

ogfaa det vidste vi. Vi vide, at naar vi alle ere enige, saa ere vi ikke uenige, og naar vi ikke ere uenige, er der ikke noget at lave Konflikt paa. Alt det have vi, som sagt, vidst i Forvejen. Der er kun en Ting, vi gerne vilde vide, og det er, hvorledes dette Ministerium stiller sig til Tanken om at udstede en provisorisk Finanslov, om det vilde være muligt, at dette Ministerium kunde gøre et saadant Skridt. Men paa dette eneste Spørgsmaal, som vi trænge til at faa besvaret, svarer den ærede Minister: „Da det jo er et Spørgsmaal, som her i dette Øjeblik ikke foreligger, skal jeg heller ikke udtale mig nærmere derom“. Seg for mit Bedkommende har intet andet at gøre end simpelt hen at understrege dette. Seg har intet videre at tilføje.

Det ærede Medlem for Møen (Bojsen) har derefter talt. Det er faldet i hans Lod at knytte nogle Bemærkninger til Ministerens Tale, og jeg skal erkende, at han derved har været i en faare vanskelig Stilling. Vi staa nu paa tredje Aar over for dette Ministerium, som er den umiddelbare Frugt af det saakaldte Forlig, hvilket jo vel i allerførste Række er det ærede Medlems Værk. Dette Ministerium er Resultatet, er Begemliggørelsen af det ærede Medlems politiske Arbejde gennem en hel Række af Aar. Det siger sig selv, som naturligt er, at dette Ministerium derfor heller ikke har haft eller har nogen varmere Ven end det ærede Medlem. Fra ingen Side har det fundet en mere vedholdende og trofast Støtte; ved ingen Lejlighed forsummer det ærede Medlem at hde Ministeriet sin Anerkendelse og Tilslutning. Det vilde nu være uret at sige, at saa meget Venstreb ikke har fundet Gengældelse, og at Tjeneste ikke er blevet mødt med Gentjeneste. Tværtimod, man kan maasse sige, at Ministeriets Holdning gennemgaaende næppe kunde have været en anden, hvis det ærede Medlem for Møen havde været Ministeriets Chef eller Ministerchefens allerintimeste Raadgiver. Meget ofte har det set ud for os andre, som om dette Ministeriums Opgave mindre var at fremme Højrepartiets Velfærd end det moderate Partis. Men alt det forhindrer alligevel ikke, at naar det kommer til Stykket, træder Ministeriets Chef, der staaar paa Forligets Piedestal, tæt omflængt med det ærede Medlem for Møen, træder han frem og bevidner ikke blot, at Forliget ikke affærer fremtidige provisoriske Finanslove, men at det end ikke forbinder ham selv til at erklære, at han anser sig personlig for affaaeren fra at benytte dette Kampmiddel. Det forekommer mig, at det vilde være vanskeligt at rette noget haardere Slag mod det ærede Medlems Politif.

Han har imidlertid valgt den Vej at gøre gode Miner til slet Spil. Han udtaler, at denne Erklæring fra den højtærede Ministers Side efter hans Opfattelse er aldeles fyldestgørende, den „er ikke tvetydig, og den behøver ikke at opfattes paa den Maade“. Nej, det er rigtigt; naar man ingen Ting siger, behøver det ikke at opfattes som ja. Men det behøver uheldigvis heller ikke at opfattes som nej. Da det nu netop er et bestemt Ja eller Nej, vi trænge til, tør man sige, at det menneskelige Sprog dog maasse undertiden har formaaet, at forme sig paa en mere fyldestgørende og mindre tvetydig Maade. Det ærede Medlem har da ogsaa fundet det nødvendigt at supplere denne Udtalelse fra den højtærede Konseilspræsident med en Udtalelse fra sig selv. Den gaar ud paa, — det staar her i Folketingstidenden, endogaa trykt med spærret Tryk — „at ingen Regering, der staaar paa Forligets Grund, kan ty til Provisoriet som Kampmiddel“. Dette er en udmærket, en særdeles god Erklæring; den har kun den Mangel, at dette Ministerium ikke hedder Ministeriet Bojsen; heller ikke vides det, at det ærede Medlem, trods sit intime Forhold til Regeringen, har faaet noget Mandat til at afgive en saadan Erklæring paa Regeringens Vegne. Vi staa derfor stadig lige usikre over for dette Spørgsmaal, Forholdet er, at Ministeriet i Virkeligheden har, som jeg tror det hedder i Retsproget, „reserveret sig alt fornødent“, har forbeholdt sig Ret til i paafølgende Tilfælde at kunne gøre, hvad det vil. — Nu vedbliver imidlertid det ærede Medlem for Møen — og det er hans Hovedbetragtning, det er i Virkeligheden det, han lægger Hovedvægten paa —: Hvorfor, siger han, skulle vi snakke saa meget om slike Erklæringer og bindende Udtalelser, hvorfor, skulle vi forlange Nigt, naar vi kunne slaa os til Taals foruden? Det virkelige Forhold, Rendsgerningernes Sammenhæng er jo dog den, at dette fredelig fundede Ministerium har ikke til Hensigt at udstede nogen provisorisk Finanslov eller andre Provisorier, og at, selv om det vilde, saa kunde det ikke. Sa, jeg vil gerne erkende, at denne Opfattelse af Ministeriets Stilling heller ikke er mig fuldstændig fremmed. Ogsaa jeg formaar at finde nogen Beroligelse i den Tanke, at der dog altid er et Stykke Vej imellem det at bære Ansv og det at have Evne til at bruge den. Men naar Ministeriet er saaledes stillet, at den provisoriske Ansv ikke er et brugbart Redskab i dens Haand, hvorfor i al Verden vil den saa vægre sig ved aabent og for alles Øjne at lægge dette Redskab bort? Der kan da næppe være nogen anden Hensigt med at